

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้  
กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีหุปัญญาของนักเรียนชั้น  
ประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๑ ศรีเกิด  
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

หทัยทิพย์ ยอดเกตุ<sup>1</sup>  
ฐนน พุนทรัพย์ไพศาล<sup>2</sup>

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีหุปัญญา ในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๑ ศรีเกิด จังหวัดเชียงราย กลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/3 จำนวน 32 คน ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนตามทฤษฎีหุปัญญา แผนการจัดการเรียนรู้การจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยบูรณาการตามทฤษฎีหุปัญญา และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนตามทฤษฎีหุปัญญาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ และใช้โปรแกรมทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาและทดสอบสมมุติฐานโดยใช้ t-test ซึ่งกำหนดระดับนัยยะสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีหุปัญญา นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

<sup>1</sup> นักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาจีน สำนักวิชาจีนวิทยา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

<sup>2</sup> อาจารย์ ประจำสำนักวิชาจีนวิทยา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

ร้อยละ 89.06, 91.25 และ 80.00 สูงกว่าร้อยละ 70 จึงมีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนที่ระดับนัยยะสำคัญทางสถิติที่ .05

**คำสำคัญ** การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน กิจกรรมบูรณาการ ทฤษฎีพหุปัญญา

## บทนำ

ปัจจุบันประเทศจีนได้เข้ามามีบทบาทกับนานาประเทศทั่วโลก ภาษาจีนก็เช่นกัน เนื่องจากภาษาจีนกลางได้เข้ามามีบทบาทต่อตลาดแรงงานของไทยในทุกๆระดับ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของธุรกิจอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การติดต่อทำธุรกิจค้าขาย หรือการร่วมทุนกับนักธุรกิจชาวจีน จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าการรู้ภาษาจีนย่อมมีประโยชน์อย่างยิ่ง คนที่สามารถใช้ภาษาจีนในการติดต่อสื่อสารได้ คล่องแคล่ว ก็เท่ากับมีเครื่องมือชิ้นสำคัญที่จะนำไปสู่การสร้าง ความสัมพันธ์ การประกอบอาชีพ และการศึกษาหาความรู้ในระดับที่สูงขึ้น (โจอห์น, 2552) กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดหลักสูตรให้วิชาภาษาจีนเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรภาษาต่างประเทศโดยกำหนดให้เป็นวิชาเลือก เริ่มตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา (สุริพร, 2557)

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาได้จัดทำสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามกรอบหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยกำหนดมาตรฐานการวัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นขั้นปี เพื่อเป็นแนวทางสำหรับสถานศึกษาในการนำไปใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสภาพการเรียนการสอนในโรงเรียน การจดจำคำศัพท์ภาษาจีนได้นับว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญมากอย่าง

หนึ่ง ที่จะทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาจีนได้ดี และเป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนรู้ในชั้นสูงขึ้นไป จากการศึกษาวิจัยของ นพาวรรณ (2556:1) พบว่านักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีนเนื่องมาจากนักเรียนจำคำศัพท์ไม่ได้ เมื่อให้นักเรียนท่องคำศัพท์นักเรียนส่วนใหญ่ท่องแบบนกแก้วนกขุนทอง หรือท่องเอาไว้มากไว้ก่อนไม่ได้คำนึงว่าตนเองจะจำได้หรือไม่ นักเรียนส่วนใหญ่จำได้เฉพาะเวลาท่อง หลังจากนั้นก็จะลืมในที่สุด

จากการศึกษาสภาพการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๑ ศรีเกิด จังหวัดเชียงราย พบว่าในหนึ่งห้องเรียนนั้นนักเรียนแต่ละคนจะมีลักษณะนิสัยที่ไม่เหมือนกัน ส่งผลให้ในห้องเรียนนั้นมีทั้งนักเรียนที่มีลักษณะนิสัยแตกต่างกันและมีวิธีการในการเรียนรู้แตกต่างกัน (สังเกตจากการให้ความร่วมมือและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 1/2559) คุณครูจึงไม่สามารถสอนได้ทั้งชั่วโมง สมาธิของนักเรียนก็จะหายไปและให้ความสนใจกับสิ่งอื่นรอบตัวมากกว่าคุณครูที่กำลังสอนอยู่ ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มที่และส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนด้วยเช่นกัน จากปัจจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีพหุปัญญาซึ่งเป็นทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถที่ความหลากหลายทางด้านต่างๆของมนุษย์ เพื่อนำมาแก้ไขปัญหานักเรียนที่มีความแตกต่างทางการเรียนรู้เพื่อพัฒนาให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดีขึ้น

### วัตถุประสงค์ในการศึกษา

เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญา ในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๑ ศรีเกิด จังหวัดเชียงราย

### ทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมเอกสารรวมทั้งผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการวิจัยและเป็นแนวทาง สำหรับการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์
2. เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ
3. เอกสารที่เกี่ยวกับทฤษฎีพหุปัญญา

### การเรียนรู้คำศัพท์

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro:1989 อ้างอิงใน นพาวรรณ ใจสุข, 2556:7)ได้ให้ความสำคัญกับการสอนคำศัพท์ที่น่าสนใจ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนทุกระดับดังนี้ 1.ผู้สอนไม่จำเป็นต้องสอนให้นักเรียนนำคำศัพท์ทั้งหมดไปใช้ เพราะคำศัพท์บางคำสอนเพียงให้นักเรียนรู้ความหมายและออกเสียงได้อย่างถูกต้องเท่านั้น แต่ไม่ได้นำไปใช้ในการเขียน หรือการพูด 2.ผู้สอนควรสอนคำศัพท์โดยการพูดด้วยความเร็วปกติ ผู้สอนอ่านให้ผู้เรียนอ่านตาม พร้อมทั้งแก้ไขเมื่อผู้เรียนอ่านผิด 3.การสอนคำศัพท์ใหม่ควรสอนในโครงสร้างประโยคที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้ว และเป็นสถานการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคย 4.ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้คำศัพท์ในสถานการณ์เพื่อการสื่อสาร เช่น การถาม-ตอบ เป็นต้น 5.การสอนคำศัพท์แต่ละคำหลายๆครั้งทันทีที่จะจบแต่ละบทเรียน ด้วยโครงสร้างและ

สถานการณ์ต่างๆที่สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างเหมาะสม 6. การสอนคำศัพท์ควรสอนครั้งละ 5-7 คำ โดยมีการจัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กัน จะช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ได้ดีกว่าการเรียนคำศัพท์แบบกลุ่มใหญ่

ดวงเดือน แสงชัย (2539:15) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษา การที่จะเรียนรู้ภาษาให้ได้ดีนั้น การรู้คำศัพท์มาก จำได้แม่นยำ และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว ย่อมช่วยให้ผลการเรียนดียิ่งขึ้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเรียนรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานสำคัญในการเรียนรู้ภาษา การเรียนรู้คำศัพท์เป็นกลุ่มคำที่มีความสัมพันธ์กันจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีกว่าเรียนทีละหลายๆ เมื่อเราสามารถนำคำศัพท์ที่เรียนไปใช้ได้ตามสถานการณ์ต่างๆ กลุ่มคำศัพท์ที่เราเรียนไปจะช่วยให้เราใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ต่างๆได้ดียิ่งขึ้น ยิ่งเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันของผู้เรียนต้องช่วยๆ จะยิ่งทำให้ผู้เรียนจำคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น

### การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ

สิริพัทธ์ เจษฎาวิโรจน์ (2546:26) กล่าวว่า การบูรณาการเป็นการเชื่อมโยงเนื้อหาสาระในหลักสูตรกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ซึ่งอาจเป็นทั้งวิธีการสอนและวิธีการจัดโปรแกรมการสอนเนื้อหาวิชาต่างๆในหลักสูตรและทักษะ สามารถเชื่อมโยงให้เป็นสิ่งเดียวกันได้ ประยุกต์ให้เข้ากับบริบท หัวข้อ กิจกรรม โครงการ หรือหัวเรื่อง และเป็นหลักสูตรที่ช่วยขจัดความไม่สัมพันธ์และความไม่ต่อเนื่องของเนื้อหาวิชาต่างๆที่เรียนให้หมดไป โดยหลักสูตรบูรณาการจะนำเอาความคิดรวบยอด หรือปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงของผู้เรียนมาใช้ เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักใช้ทักษะต่างๆอย่างเหมาะสม และผู้เรียนยัง

สามารถเลือกหรือพัฒนาโครงการและวิธีการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับการเรียนได้อย่างอิสระด้วยตนเอง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นการเชื่อมโยงระหว่างศาสตร์ต่างๆเข้าด้วยกัน และนำมาจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนนั้น จะจัดตามความสนใจ ความสามารถ และความต้องการของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดแบบองค์รวม อีกทั้งกิจกรรมที่นำมาจัดการเรียนการสอนนั้น จะต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์และชีวิตประจำวัน และผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

### ทฤษฎีพหุปัญญา

พิมพ์พรรณ ทองประสิทธิ์ (2548:10-11) กล่าวว่า พหุปัญญา หมายถึง ปัญญาความสามารถที่หลากหลายของบุคคลที่มีความสามารถที่มาจาก การถูกควบคุมโดยสมองแต่ละส่วน และการพัฒนาสมองต้องได้รับการเลี้ยงดูจากสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม การส่งเสริมความสามารถทางสติปัญญาในการทำกิจกรรมต่างๆอย่างมีเป้าหมาย คิดอย่างมีเหตุผล และต้องจัดให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อพัฒนาความสามารถทางสติปัญญาของบุคคลในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดร. โฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ (Howard Gardner) แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้ก่อตั้งทฤษฎีพหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligences) ให้คำจำกัดความของคำว่า “ปัญญา” ไว้ว่า ปัญญา คือความสามารถที่จะค้นหาและแก้ปัญหาและสร้างผลผลิตที่มีคุณค่าเป็นที่ยอมรับในสังคม (อารี สัณห์ทวี, 2543:5)

การ์ตเนอร์ (Gardner 1993, อ้างอิงในเยาวพา เดชะคุปต์, 2544: 14-18) ได้เสนอว่าปัญญาของมนุษย์มีอยู่อย่างน้อย 7 ด้าน คือ ด้านภาษาด้านตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว ด้านดนตรี ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านการเข้าใจตนเอง ต่อมาในปี พ.ศ. 2541 ได้เพิ่มเติมเข้ามาอีก 1 ด้าน คือ ด้านธรรมชาติวิทยา เพื่อให้สามารถอธิบายได้ครอบคลุมมากขึ้น (เยาวพา เดชะคุปต์, 2544: 13)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ทฤษฎีพหุปัญญา เป็นการพัฒนาความสามารถอันหลากหลายของคนเราที่ถูกควบคุมโดยสมองแต่ละส่วนในการควบคุมแต่ละด้าน ซึ่งสามารถแบ่งความสามารถทางปัญญาได้ 8 ด้าน ดังนี้

- 1) ปัญญาด้านภาษา (Linguistic Intelligence)
- 2) ปัญญาด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical – Mathematical Intelligence)
- 3) ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ (Visual – Spatial Intelligence)
- 4) ปัญญาด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily – Kinesthetic Intelligence)
- 5) ปัญญาด้านดนตรี (Musical Intelligence)
- 6) ปัญญาด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence)
- 7) ปัญญาด้านความเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence)
- 8) ปัญญาด้านธรรมชาติวิทยา (Naturalist Intelligence)

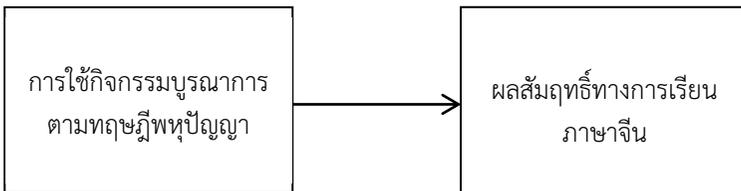
### งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมัย ขจรโมทย์ (2552) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยโดยบูรณาการทฤษฎีพหุปัญญาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยมีนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 26 คน วิธีที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

บุญมา เชื้อกุลา (2552) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนโดยมีนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบกิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีพหุปัญญา และการเปรียบเทียบความสามารถทางพหุปัญญาในด้านภาษา ตรรกะ/คณิตศาสตร์ ด้านมิติสัมพันธ์ ทางด้านร่างกาย ทางด้านการเคลื่อนไหว ทางด้านดนตรี ทางด้านการเข้าใจตนเอง ทางด้านการเข้าใจผู้อื่น ทางด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง และใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นอนุบาล 2/2 มีความสามารถทางด้านภาษา ความสามารถทางด้านตรรกะ/คณิตศาสตร์ ความสามารถทางด้านมิติสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านร่างกาย ความสามารถทางด้านการเคลื่อนไหว ความสามารถทางด้านดนตรี ความสามารถทางด้านการเข้าใจตนเอง ความสามารถทางด้านการเข้าใจผู้อื่น ความสามารถทางด้านธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

สุนันทา ฮมเสน (2551) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ เรื่องเศษส่วน โดยใช้บูรณาการพหุปัญญา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ก่อนและหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนโดยทฤษฎีพหุปัญญา และศึกษาการพัฒนาทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนโดยบูรณาการทฤษฎีพหุปัญญา โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ทฤษฎีพหุปัญญามีประสิทธิภาพ เท่ากับ 79.46/80.35 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยบูรณาการทฤษฎีพหุปัญญาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และความสามารถทางพหุปัญญาทุกด้านของผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

### กรอบแนวคิดการวิจัย



### สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญา สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70
2. กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญา มีผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน

## ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนโรงเรียนเทศบาล  
 ๑ ศรีเกิด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 3 จำนวน 32 คน

## เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนตามทฤษฎีปัญหา
2. แผนการเรียนรู้การพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้  
 กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีปัญหา
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน  
 ตามทฤษฎีปัญหา

## วิธีการดำเนินการ

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้มีการดำเนินการวิจัยโดย  
 แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

### ขั้นตอนที่ 1 ขั้นวางแผน

1. ผู้วิจัยเริ่มสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนชั้นที่สอน จากนั้นจึง  
 นำปัญหาวิจัยที่ตนเองพบมาปรึกษากับครูที่ปรึกษาวิจัยเพื่อนำมาเป็น  
 หัวข้อวิจัย
2. ผู้วิจัยทำการศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้องานวิจัย  
 ของตนเองและศึกษาเอกสารงานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการทดลองวิจัย
4. ผู้วิจัยทำการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และเก็บข้อมูล

วิจัย

### ขั้นตอนที่ 2 ขั้นปฏิบัติ

1. ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนกลุ่มที่ทำการทดลอง
2. ผู้วิจัยทำการเลือกพฤติกรรม 3 ด้านที่มากที่สุดที่สุดของกลุ่มที่ทำการทดลองมาใช้ในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้
3. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามทฤษฎีพหุปัญญาจำนวน 3 ชุดๆละ 10 คะแนน ไปทำการทดสอบก่อนเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้เลือกไว้
4. ผู้วิจัยดำเนินการนำแผนการเรียนรู้การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญาที่พัฒนาขึ้นมาใช้ในการเรียนการสอน
5. ผู้วิจัยเขียนบันทึกการเรียนรู้หลังการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละครั้งเพื่อประเมินผล
6. หลังการใช้แผนการเรียนรู้การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญาในแต่ละบท ผู้วิจัยจะทำการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิมอีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

### ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ได้จากการทดสอบทั้งก่อนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. ทำการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้ t-test ด้วยโปรแกรมทางสถิติ

**ผลการศึกษา**

คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังเรียนได้ผลปรากฏดังนี้

**ตารางที่ 1** คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังใช้แผนการเรียนรู้

บทที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์ ก่อนเรียน			คะแนนผลสัมฤทธิ์ หลังเรียน		
	$\bar{X}$	S.D	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D	ร้อยละ
1	4.59	1.67	45.94	8.91	1.78	89.06
2	4.13	1.92	41.25	9.13	1.17	91.25
3	2.13	1.62	21.30	8.00	1.70	80.00

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนของนักเรียน ทั้งสามบทมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 4.59, 4.13, 2.13 ตามลำดับ และผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของนักเรียนทั้งสามบทมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 8.91, 9.13, 8.00 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเรียนมีพัฒนาการหลังจากการใช้แผนการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญา ในแต่ละบทสูงขึ้นร้อยละ 89.06, 91.25 และ 80.00 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงให้เห็นว่าแผนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน โดยการบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญาช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ดีขึ้น

## ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนโดยใช้ t-test

การทดสอบ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	T	P
ก่อนเรียน	32	3.61	1.30	13.48	*0.01
หลังเรียน		8.68	0.89		

\*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะเห็นได้ว่านักเรียนที่ได้ใช้แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีหุปัญญา มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนเฉลี่ยอยู่ที่ 3.61 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 8.68 เมื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 (P.Value < .05) ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 2 แสดงว่า แผนการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีหุปัญญามีคุณภาพช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนดีขึ้น

### สรุปและอภิปรายผล

รูปแบบการเรียนการสอนที่บูรณาการตามทฤษฎีหุปัญญา ช่วยส่งเสริมให้กิจกรรมการเรียนการสอนของครูมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาและกิจกรรมที่หลากหลายช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดียิ่งขึ้นควบคู่ไปกับความสามารถตามทฤษฎีหุปัญญาในด้านต่างๆ โดยผู้สอนได้นำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เช่น การวาดรูป การร้องเพลง การทำกิจกรรม

เป็นกลุ่ม หรือการแสดงท่าทางประกอบการเล่นเกมส์ เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยได้สอดแทรกกิจกรรมต่างๆข้างต้นเหล่านี้เข้าไปในกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆ เพื่อให้เด็กได้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย ซึ่งจากการวิจัยปรากฏว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๑ ศรีเกิด จังหวัดเชียงราย ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแต่ละบทสูงขึ้นร้อยละ 89.06, 91.25 และ 80.00 ตามลำดับ และมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับความสำคัญที่น้อยทางสถิติที่ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

1. รูปแบบการเรียนการสอนที่บูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญาช่วยส่งเสริมให้กิจกรรมการเรียนการสอนของครูมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาและกิจกรรมที่หลากหลายช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ดียิ่งขึ้นควบคู่ไปกับความสามารถตามทฤษฎีพหุปัญญาในด้านต่างๆ โดยผู้สอนได้นำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เช่น การวาดรูป การร้องเพลง การทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม หรือการแสดงท่าทางประกอบการเล่นเกมส์ เป็นต้น ซึ่งผู้วิจัยได้สอดแทรกกิจกรรมต่างๆข้างต้นเหล่านี้เข้าไปในกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆ เพื่อให้เด็กได้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้ที่หลากหลาย จากการวิจัยปรากฏว่าแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนโดยใช้กิจกรรมบูรณาการตามทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๑ ศรีเกิด จังหวัดเชียงราย ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนแต่ละบทสูงขึ้นร้อยละ 89.06, 91.25 และ 80.00 ตามลำดับ และมีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนที่ระดับความสำคัญที่นัยทางสถิติที่ .05  
ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

1.1 ในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยเห็นว่าตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ จะเห็นได้จากงานวิจัยของณภัทริน ภาพาน (2553). ผู้วิจัยได้มีการกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายโดยการ เล่นเกมส์หรือร้องเพลงก่อนที่จะเริ่มเรียน จากนั้นจึงใช้สื่อวีดิทัศน์ในการ นำเข้าบทเรียนเพื่อดึงดูดความสนใจให้แก่เด็กเรียนที่ทำการวิจัย หรือ ให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบคำศัพท์ใหม่เพื่อให้นักเรียนได้เกิด จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ โดยที่ผู้วิจัยเน้นการเรียนรู้อตาม ธรรมชาติของสมองให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์จากสิ่งที่ตาเห็น ดังที่ เฟรมมิง และ เลวี (อ้างในทัตดาว บุตรฉุย, 2548) ได้กล่าวไว้ว่า การ เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 โดยที่ผู้เรียนมี ส่วนร่วมในกิจกรรมด้วยตนเองทุกขั้นตอนตั้งแต่เริ่มจนจบกระบวนการ อีกทั้งประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรม จะทำให้การเรียนง่ายขึ้น จะเห็นได้ ว่าภาพเป็นสื่อที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี ส่งเสริมให้เกิดความคิด สร้างสรรค์ และกระตุ้นให้เกิดจินตนาการอย่างต่อเนื่อง

1.2 การเน้นให้ผู้เรียนได้เคลื่อนไหวตามจังหวะเพลงและ เสียงดนตรี โดยการให้ผู้เรียนร้องเพลงประกอบจังหวะตามคำศัพท์ใน บทเรียน หรือได้ร้องเพลงขยับร่างกายไปตามจังหวะเพลงช่วย ให้ นักเรียนได้ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาและยังเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ มีโอกาสแสดงออกอย่างอิสระตามจังหวะดนตรี ยิ่งถ้าหากเป็นเพลงที่ ผู้เรียนสามารถร้องตามไปด้วยได้ จะยิ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ไปตามจังหวะเพลงและดนตรีอีกด้วย เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถจำ คำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้น สอดคล้องกับวิจัยของวงใหญ่ และเยาวพา เตชะคุปต์ (อ้างใน บุญมา เชื้อกุลา, 2552) ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวัน

ของเด็ก ไม่ว่าจะเด็กจะอยู่ที่ไหน หรือทำอะไร ฉะนั้น การออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการขับร้อง หรือการทำให้ดูเหมือนมีดนตรีประกอบอยู่ในบทเรียน จะช่วยพัฒนาเด็กในเรื่องของความจำได้เป็นอย่างดี

1.3 การเน้นให้ผู้เรียนได้รู้จักทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มโดยการให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมด้วยกันในการทำกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่งในกลุ่มเดียวกันก็จะมีทั้งเด็กที่เรียนเก่งและไม่เก่งรวมอยู่ด้วยกัน เพื่อให้เด็กได้รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หรือให้เด็กได้รู้จักกล้าที่จะแสดงออกโดยเริ่มจากในกลุ่มของตนเองก่อนเป็นต้น ทำให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจคำศัพท์ในบทเรียนให้กับเด็กที่เรียนไม่เก่งมากยิ่งขึ้น ถือเป็นการสร้างความรู้ด้วยตนเองอย่างหนึ่ง จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/3 โรงเรียนเทศบาล ๑ ศรีเกิดดีขึ้นสอดคล้องกับ เพียเจตต์ (Piaget อ่างใน นภัทริน ภาพาน, 2553: บทคัดย่อ) การพัฒนาทางด้านสติปัญญาและความคิดคือการที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและต้องมีความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง จะทำให้ระดับความคิดและปัญญาพัฒนาขึ้น ฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนจะต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบร่วมกันและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ความคิดและการแก้ไขปัญหาาร่วมกัน นอกจากนี้งานวิจัยของ เนาวรัตน์ ฆารสมบุรณ์ (เนาวรัตน์, 2546: 172) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้แบบ kinesthetic Learning เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถของแต่ละบุคคล มีการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยที่นักเรียนผู้ร่วมวิจัยเป็นผู้เรียนที่มีอายุน้อย เป็นวัยที่ไม่ชอบอยู่นิ่ง เมื่อมีกิจกรรมที่ให้ได้วิ่ง ได้แข่งขัน ได้ใช้ความคิดและทำงานกับเพื่อนเป็นกลุ่ม จึงทำให้

นักเรียนแสดงพฤติกรรมความชอบสไตล์การเรียนรู้ของตนเองออกมา  
มากที่สุด

### ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ในการจัดทำแบบสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนก่อนการเริ่มลง  
มือดำเนินการวิจัยนั้น ผู้วิจัยควรคำนึงถึงช่วงอายุของนักเรียนที่เราจะ  
ทำการวิจัยด้วย บางครั้งไม่ใช่ นักเรียนทุกกลุ่มจะสามารถใช้แบบสังเกต  
พฤติกรรมชุดเดียวกันได้ ขึ้นอยู่ที่ช่วงอายุและวัยของนักเรียนด้วย
2. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละครั้งนั้น ผู้สอนควร  
จะวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมกับนักเรียนส่วนใหญ่  
มากที่สุดเพื่อการนำแผนการเรียนรู้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด
3. ควรมีการวิจัยที่ครอบคลุมพฤติกรรมของผู้เรียนมากกว่านี้  
เพื่อการจัดกิจกรรมที่หลากหลายและได้ประสิทธิภาพกับนักเรียนใน  
ห้องมากที่สุด
4. ควรมีการนำกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้นมาไปลองใช้กับ  
นักเรียนในระดับชั้นอื่นๆด้วย

### บรรณานุกรม

- โชติกานต์ ใจบุญ. บทความกลยุทธ์การจำและการสอนคำศัพท์  
ภาษาจีน. คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.  
ณภัทริน เกาพาน. (2553). การศึกษาผลของการเรียนรู้คำศัพท์  
ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนเน้นความจำ  
จากภาพประกอบตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา สำหรับ  
นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพโรงเรียนธีรภาดา

เทคโนโลยีจังหวัดร้อยเอ็ด. ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขา  
 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ มหาวิทยาลัยราชภัฏ  
 มหาสารคาม.

ดวงเดือน แสงชัย. (2539). กิจกรรมสนุกเสริมศัพท์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทัตดาว บุตรฉาย. (2548). การเปรียบเทียบผลของภาพนิ่งและภาพ  
 พาราโนราม่าเสมือนจริงประกอบบทเรียนคอมพิวเตอร์ที่มี  
 ผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการจำภาพ  
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีการรับรู้ภาพแบบแสพ  
 ดิต. ปริญญานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา  
 มหาวิทยาลัยศิลปากร.

นพาวรรณ ใจสุข. (2556). วิจัยในชั้นเรียนการพัฒนาทักษะการ  
 จัดจำคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร  
 วิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 (ปวช.2). นนทบุรี:วิทยาลัยเทคโนโลยี  
 ปัญญาภิวัฒน์.

เนาวรัตน์ ชารสมบูรณ์. (2546). การประยุกต์ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อ  
 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปริญญานิพนธ์  
 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา  
 มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

บุญมา เชื้อกุลา. (2552). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎี  
 พหุปัญญาของนักเรียนชั้นอนุบาล 2. ปริญญานิพนธ์มหา  
 บัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏ  
 สกลนคร.

พิมพ์พรรณ ทองประสิทธิ์. (2548). การศึกษาความสามารถทางพหุ  
 ปัญญาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้

กระบวนการทางวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญา  
การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรี  
นครินทรวิโรฒ.

สิริพัชร์ เจษฎาวิโรจน์. (2546). การจัดการเรียนการสอนแบบ  
บูรณาการ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน  
วัดเสมียนนารี. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร  
ดุษฎีบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.  
สมพร เชื้อพันธ์. (2547). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน  
คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โดยใช้วิธีการ  
จัดการเรียนการสอนแบบสร้างองค์ ความรู้ด้วยตนเองกับ  
การจัดการเรียนการสอนตามปกติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร  
มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน.มหาวิทยาลัยราชภัฏ  
พระนครศรีอยุธยา.

สมัย ขจรโมทย์. (2552). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน  
ภาษาไทยโดยบูรณาการทฤษฎีพุทธิปัญญาสำหรับนักเรียนชั้น  
ประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตร  
และการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

สุนันทา ฮมเสน. (2551). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน  
คณิตศาสตร์เรื่องเศษส่วนโดยบูรณาการทฤษฎีพุทธิปัญญา  
สำหรับนักศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านชัยมงคล  
อำเภอนาทม จังหวัดนครพนม. นนทบุรี: วิทยานิพนธ์มหา  
วิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

สุรีพร ไตรจันทร์. (2557). วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี.  
ปีที่ 6 ฉบับที่ 2. ปทุมธานี.

อารี สัณห์ฉวี. (2543) **พหุปัญญาในห้องเรียน: วิธีการสอนเพื่อพัฒนาปัญญาหลายด้าน**. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาการหนังสือกรมวิชาการ.

โจโฉ. (2552). ความสำคัญของการศึกษาภาษาจีนกลางในประเทศไทย. <https://www.gotoknow.org/posts/236881&anno=2> สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2559

## The Development of Learning Chinese Vocabulary Achievement by Integrating to the Theory of Multiple Intelligences for Grade 1 at Srikird Municipality School 1

Hataitip Yortkate

Thanon Phunsapphaisan

### ABSTRACT

This research study is the results of integrating to the theory of multiple intelligences for grade 1 students at Srikird Municipality School 1. The samples of this study are the 32 students in grade 1/3. The research instruments are the learning plan integrated theory of Multiple Intelligences, the learning achievement test and the behavior observing theory of Multiple Intelligences. The data was analyzed by using descriptive statistics and t-test.

Research findings were as followed; 1) 89.06, 91.25 and 80.00 percentages resulted in the achievement of learning Chinese vocabulary by integrating to the theory of multiple intelligences of grade 1 students. 2) The student's achievement was increased after integrating to the theory of multiple intelligences in significant at 0.05 levels.

**Keywords:** *Learning Chinese vocabulary, integrated activity, Theory of multiple intelligences*